

tjenesteydelser er fastsat i en for vedkommende branche gældende kollektivt overenskomst og disse vilkår er ministerielt godkendt i henhold til gældende lov.“

Det bemærkes, at der består til tandlægeforeningens her omhandlede sygekasseoverenskomst svarende overenskomster mellem på den ene side De samvirkende Centralforeninger af Sygekasser i Danmark respektive centralforeninger under samvirksomheden og Statsbanepersonalets Sygekasse og på den anden side Den alm. danske Lægeforening respektive dennes fraktioner om ydelse af lægehjælp ved alment praktiserende læger og speciallæger til medlemmer af de anerkendte sygekasser i gruppe A.

Det er os bekendt, at Den alm. danske Lægeforening med henblik på lægeforeningens nævnte kollektive overenskomster vil rette henvendelse til folketingsudvalget. Med de af lægeforeningen i sin henvendelse anførte nærmere motiveringer agter lægeforeningen at fremkomme med tilsvarende forslag som tandlægeforeningen.

Motivering.

Efter vor opfattelse består der almindelig enighed inden for de politiske partier, inden for fagbevægelsen og inden for befolkningen som helhed om, at der ikke fra lovgivningsmagtens side bør foretages indgreb i løbende kollektive overenskomster.

Dette synspunkt, at der ikke bør foretages indgreb i bestående kollektive overenskomster, deles — med særligt henblik på lægerne og tandlægerne kollektive overenskomster — af De danske Sygekasser som „forbrugerorganisation“. Formanden for „De danske Sygekasser“, medlem af folketinget Niels Mørk, udtalte således på De danske Sygekassers repræsentantskabsmøde i København den 16. og 17. august d. å. ifølge Sygekassetidende for indeværende måned (pag. 258): „Principielt er det jo aldrig heldigt, når lovgivningsmagten griber ind i

overenskomstforhold. Og det er dobbelt uheldigt, når der kun gribes ind i enkelte overenskomster“.

Statsmagtens indseende og kontrol med vilkårene i de her omhandlede kollektive overenskomster er desuden helt og fuldt tilgodeset ved, at overenskomsterne — respektive ændringer i disse — efter § 18 i lov nr. 239 af 10. juni 1960 overhovedet først er gyldige, når disse er godkendt af socialministeren, hvem det i loven direkte er pålagt „navnlig . . . at påse, at de ved overenskomsten fastsatte takster står i et passende forhold til ydelserne“.

Det er i samfundets interesse, at der består kollektive overenskomster, også for så vidt angår det sygdomsforebyggende og sygdomsbekæmpende virke. Respekteres disse overenskomster ikke, kan det ikke undgå at have en reducerende virkning på tilbøjeligheden hos erhvervets udøvere til at opretholde sådanne overenskomster endsige til at indgå nye overenskomster. Da vilkårene i de bestående overenskomster om det sygdomsforebyggende og sygdomsbekæmpende arbejde yderligere er anerkendt af staten som værende rimelige, kan det ikke forekomme os hensigtsmæssigt endsige på nogen måde forsvarligt at reducere disse vilkår, så meget des mere som landet ikke befinder sig i nogen akut, økonomisk nødsituation, og lovindgrebene da heller ikke er tænkt at skulle have nogen mere generel karakter.

Vi skal ud fra det fremførte tillade os indtrængende at henstille, at folketinget — eventuelt ved gennemførelsen af foran citerede principale eller subsidiære forslag — afstår fra yderligere indgreb i tandlægerne løbende, kollektive overenskomst med De danske Sygekasser.

Nærværende henvendelse ledsages af 40 kopier af denne til brug for folketingsudvalget. Et antal kopier er samtidig tilstillet handelsministeren direkte.

Med højagtelse

V. Stenning,
direktør.

Til folketingsudvalget vedrørende forslag til lov om ændring af lov om avancestop og forslag til lov om anmeldelse af vejledende priser.